

Van 't boerinneken in 't vlas.

Ik ging lestmaal uit wandelen
Om mijn zinnen te veranderen
Naar buiten, naar buiten
Al in het groene woud;
Mijn hart dat was onsteld
Al in de groene landen,
Ik vond daar een mooi meisje liggen in 't vlas
Die daar aan 't werken was (bis)

Mijn hert en mijne zinnen
Waren genegen om te minnen;
Uit liefde, uit liefde
Kwam ik bij haar gegaan
Ik sprak het jeugdig meisje aan:
"O! Schoone vriendinne, mag ik wat rusten?"
Zoo vroeg ik spoedig en ras (bis)

"Jongeman, wat wilt gij vragen?
Als gij wilt liefde dragen,
Bij mij toch niet, bij mij toch niet.
Ik wacht mij van 't verdriet.
Want de liefde die is blind.
Ik zou kwalijk kunnen varen;
Om met u te verkeerren heb ik geenen'tijd;
Ik blijf maar een boerenmeid." (bis)

"Wel dochter, aanhoort mijn zinnen:
Ik zal u oprecht beminnen;
En dan zulde gij, en dan zulde gij
Gekleed gaan in de zij.
Ik heb geld in overvloed,
O! schoone vriendinne!
Nu moet gij werken vroeg en laat
In 't veld en op de straat." (bis)

"Gij kunt mij niet bekoren;
Ik ben voor het werken geboren;
In de weiden, in de weiden
Daar vind ik mijnen zin.
Daarom blijf ik maar een boerinne."
Jongmans, vol van minnen,
Hij kon haar niet overwinnen.
Vol van droefheid
Van hij van haar afscheid. (bis)